

[Johan Nielsen.]

henvendelse fra ministeriet til Færøernes landsstyre med en forespørgsel angående sagen. Landsstyret forelagde sagen for lagtinget, som nedsatte et udvalg på 5 medlemmer, hvoraf et flertal på 4 enedes om på ny at rette en henvendelse til de færøske menighedsråd med følgende to spørgsmål: 1) Ønsker De oprettet et vicebispedømme på Færøerne? 2) Ønsker De ingen forandring?

Svarene fordelte sig således: for vicebiskop: 142 stemmer; for ingen forandring: 148 stemmer; 11 medlemmer var fraværende, 36 sedler var blanke, 1 stemte for biskop, og 6 medlemmer henviste til, at de den 14. april 1959 havde stemt for biskop eller vicebiskop.

Stillingen var således denne gang fifty-fifty, men et lagtingsflertal lagde dog mere vægt på den første henvendelse og lagde i endnu højere grad vægt på en udtalelse fra 14 af Færøernes 16 præster, hvor disse udtalte sig til fordel for vicebiskopordningen. Lagtingets flertal mente også at vide, at den største del af befolkningen ønskede biskop eller vicebiskop. Derfor vedtog lagtinget følgende: der bliver at oprette et vicebispedømme på Færøerne.

Sagen blev derefter tilbagesendt til ministeriet, som siden har haft den til overvejelse. Forskellige praktiske spørgsmål er drøftet, og resultatet er det lovforslag om oprettelse af en stilling som vicebiskop for Færøerne, som den højtærede kirkeminister fremsatte forleden dag.

Hvad dette lovforslag går ud på, har de ærede medlemmer jo allerede læst. Lad mig udtrykke det kort: det sætter tingene på plads. Færøernes provst, som gennem 406 år faktisk har haft episkopale funktioner, lige bortset fra at han, så vidt vi ved, aldrig har ordineret præster, får den titel, som med rette tillkommer ham. Lad mig lige nævne, at i én henseende har Færøernes provst en beføjelse, som ingen af rigets biskopper har. Han kan nemlig indvi i en kirke uden at søge om allerhøjeste tilladelse.

Hvad skal Færøerne med en biskop? Hvad skal 35.000 mennesker med en biskop? Således er der blevet spurgt fra mange sider. Ja, de skiftende provster har som sagt klaret paragrafferne i 406 år, så de ville vel nok have klaret dem i nogle århundreder endnu.

Men nu er bispedømmet engang et embede, som har været i den kristne kirke lige siden oldkirken. Færøerne var oprindeligt et bispedømme. De skiftende færøske provster har siden reformationen haft en stilling, som ligger nærmere en biskops end en provsts, og hvad de 35.000 sjæle angår, vil jeg indrømme, at det er et meget lille tal i forhold til indbyggerantallet i de danske stifter. Men her mener jeg ikke at man kan lægge antallet af stiftets indbyggere til grund for sin betragtning og intet andet. Det må da også i nogen grad komme an på den kirkelige aktivitet, og hvis vi kun betragter den kirkelige aktivitet, så burde Færøerne i det mindste have en ærkebiskop. Jeg har været præst både i København og på Færøerne; jeg har også talt i danske provinskirker, og der er ikke tvivl om, at kirken spiller en større rolle på Færøerne, end den gør i den øvrige del af kongeriget. Jeg kunne godt give en forklaring på hvorfor, men det er hverken tiden eller stedet nu.

En anden ting, som taler til gunst for dette lovforslag, er som anført af den højtærede kirkeminister, at det er et billigt lovforslag. I en tid, hvor millioner er en klat-skillig, og hvor de fleste mennesker synes at dele den indstilling med Mr. Swansson, at pengene spiller ingen større rolle, må det være en vederkvægelse for det høje ting at behandle et lovforslag, som — hvis det bliver til lov, hvad jeg håber meget — ikke kommer til at koste mere end nogle ganske få tusind kroner om året.

Jeg er fuldt ud enig med den højtærede kirkeminister i, at det bliver Færøernes provst — der kan ikke være tale om noget andet — der bliver vicebiskop. Og jeg føler mig tryk ved, at det er kirkeministeriet, der skal bestemme vicebiskoppens beføjelser; men er det absolut nødvendigt at knytte bispeembedet og embedet som sognepræst i Thorshavn sammen? Heri er jeg ikke enig med den højtærede kirkeminister, og jeg blues ikke ved at sige det, for det er frie kvinders og frie mænds ret at være uenige. Jeg kan også godt sige som spartaneren sagde til Xerxes, da denne agtede at angribe Grækenland og spurgte spartaneren, hvordan grækerne var. Spartaneren svarede: „Herre, skal jeg sige dig sandheden, eller skal jeg tale dig efter munden ligesom alle de andre?“